

הלבות קריית שמע סימן סא

חביב (ה) אצלו: ג' בקריאת שמע יש רמ"ח פבות, וכדי (ו) להשלים רמ"ח בוגר איברי של ארבע מוסים שליח-ציבור (ח) ה' אלהיכם אמת (ט) וחוזר ואומר בקהל רם (כ) (ג) ה' אלהיכם אמת: הaga ובקה כל ארם יוצא, הוזיל וושומען מפיו של שליח-ציבור שלש פבות אלו (ב"י בשם "יח"). ואם היחיד רוצה גם'Brien לאקרים עם השליח-ציבור, אין אסורה (ד) בבדר (בדרי עצם): וראם הוא קורא ביהיד יבון (ז) (ב') בט"ו נוין ש'אמת וציב' שעולים תשעים, והם בוגר שלשות שמאות הטעינה, שביל שם עולה עשרים ותשעה וארבעה אותהיוקיו הם שלשים: הגה וניש עוד טעם אחר בבדר, בט"ו נוין עליון תשעים, והקריאת נחשה אחור. (ג) ברי תשעים ואחד ממן שם בקריאתו ובכתיבתו, והו באלו אמר ה' אדרנ"י אמת (מהירך שורש מ"ב ואנו). ווש' שבתבו וכל מקודא קריית שמע ביהיד (יד) יאמר אל מלך נאכן (ט) שמע וגוו', כי שלש פבות אלו משלימים המן של רמ"ח, והוא במוקם אכן שיש לענות אחר ברוך הבוחר בעמו ישראל באביהו, וכן ראה לוי, מכל קום בקשורה עם האביר לא יאמר אל מלך נאכן. ורק (טו) יאמר אכן אהר השליח-ציבור בשיטים שברכבת, (טו) וכן נועגין וכן נוכון הווא: ד' הנוּגִין לְקָרוֹת פְּסֻוק רַאשׁוֹן בְּקֹול רַם כָּדִי לְעוֹזֵר הַכְּנָה: ה' יְנוּגִין לְפָנָן (ו) (ו) (ו) יְדִיקָם עַל פניהם בקריאת פסוק ראשוני, כדי שלא יסתכל בבדר אחר שמונענו מלכוון: ג' ציריך (יח) להאריך בחיה'ת של 'אחר' כדי שימליך הקדוש-ברוך-הוא בשמיים ובארץ, שלווה שמותרות שבאמת

באר היטוב

תחמוד, ובפסוק ואספה דברו לא תגננו, ובפסוק ואבפתם מהנה דברו לא תרעה, ובפסוק למן צבוי מיליכם דברו כד און אביה, ובפסוק ולא תחרוז דברו לא תאטף, ובפסוק למן תקוורו יכוו את יום ששתה שחוק כל הטעינה. ובפסוק און הי' אליליכם דברו לא תגעה בערך שקר. נוין בבלבוי ה' ביהו' בטהרה, והוא עוד אליליכם דברו לא תגעה בערך שקר. ובפסוק שלא נגנו לא תקוור אין מוחין גוטס. רמנ"ז אחירותם: (ב) ה' אלהיכם אמת. ובספר עשרה מאקוות לבב צ"ע אין ואמר בלהושפעת, וזה אמור בלהושפעת אמת ונינו חזר ואמר אמת, אבל מלך קוראים גם כפעם קראשו אמת של לא לפיריד בינוים ואמת השני אין מהפנן. וכ"כ קוריב"ז ח"א סי' מה ומהרא"ם ח"א סי' ב' עזון בפר"ח ומ"א. נוין בתשובה נעלת יש"ב בטהרה ח"ב סי' כו' וש' שיש גלו בש"ץ בחחוור ה' אלהיכם אמת שלא יגורו י"כ בכתה און עזון עז' עזון ידר-אחרון: (ב) בבדר. אבל אין ואמר אמת לחזה עם הש"ץ דורי כשם שמע ר"מ עזון כנה"ג: (ט) בט"ו נוין. ובעכבר יכון שאמת עולה בפקום כי' השם ה' י"כ בטהרה לא יגוזר לנטה לנטה לא רצח לנטה, ובב"י משפט שנקהו קרכונס הא וכ"כ בטהרה וצין שנחננ"ג: (ו) ידר-היטוב. ייל ד' מן:

משנה ברורה

(ב' י'': (ז) מוסים שליח-ציבור. והיחיד בלהושפעת מוסים גס'בן בתבה "אמת", אבל אהרכך און חזר לומר "אמת", כי אם שפתחיל "ויזיב" וצון' בו, וגדלקון בסימןoso סעיף י' בטהרה: (ח) ה' אלהיכם אמת. ובספר עשרה מאקוות בטהב שליח-ציבור לא יט'ים בלהושפעת "אמת", כי אם בחחוור ואומר בקהל רם, בקהה יאנא קח השבעון רמ"ח, ראי לאו וכי יגוזר וט'ם. אך המנגה בהשליח-ערוף שיש לו מר גם בפעם קראשון "אמת" של לא להפריד בינוים, ר' אמרת' השני אין מהפנן אלא בפהת "אמת וציב'" הא, כן בטהב הפרירמידים, ומ"ג' וא"א בטהב קרכונס, אלא במתהון מלא במליה ובבתקון פין בבדר לבדר, כאשר קוראו צווי הפלך שקווא במתהון גודל כל צווי בפני עצמו להבינו על הכתה, בך יקרא קריית שמע, כל צווי צווע ענש ענש הנזון בו ישים אל לבו להבינו, כי הוא צווי הפלך הגדול ברוך הוא: ב' (ה) אצלו. וט'ם הפירמידים, שעיל אהת פמה וכחה ציריך שיוואה להבינו בכל הכתה, שאומר, ולא לקורותה במרקוזה פפי הערבל ורק לאצתת ידי קריית: ג' (ו) להשלים רמ"ח. קראיתם במרקוש הצעלים: פחת ובי' הינה ואמר רפהות תה לי שנך ושקרי לעצמותיך', התהזה היא רפהות לא גוף ולעצמות בעילום הזה כבועלם הבא, ראמ' רבי נהורי אמר ובינקיה: בקריאת שמע רמ"ח פבות ממן אברוי של ארם, והקורוא קריית שמע בתהנו, בל אשר ואיבר נוטל פה אחת ומברפא בו, וו' ר' ר' קאות ותמי לשרוך" וכו': וולא בקריאת שמע אין שם אלא רמ"ח פבות ובי' מאי ט'ם רפהות תה לי שנך ושקרי לעצמותיך', התהזה היא רפהות לא גוף אללהיכם אמת", כדי להשלים רמ"ח פבות על הקלקל וכו'; ובל קאומר קריית שמע שלא עם האביר יונקנו דרכו הוזע שלש מכות, ואן נינה? (ה) ט'ם קאומר ט'ם ש'אמת וציב': פבות שלש מחותם און קאומר ש'אמת וציב': ועם כל ד' קהה קורא עליי אקה: "מאות לא יכול לתקון וחדרון לא יכול להמנות" אונם שלש פבות דרכראית שמע שליח-ציבור חוץ, לא יכול לשונו בקוצר לההננות אוון לתשלום רמ"ח כשר האביר. עד כאן לשונו בקוצר

שער הציוון

(ג) מגן-אברעם: (ט) נחלת-שבעה: (ו) דרכימשה: (ו) בגן-אברעם: (ט) עצרת-זקונים:

ג' היל סוף פרשנה
ח' ג' אליי
ו' ובתקופה חקון
ד' שם ח טו ו פלא
דרכות ז' ג' לזרען
ה' קראיש ז' שם בקளא
ח' גנחות כט' צפורה

הלוּכֹת קְרִיאַת שָׁמֵע סִימָן סָא

ביאורים ותוספim

15) שכח הר' י"ף (ברכות כג, ב בדף ה'ר' י"ף) "אבל הקורא פסוק מקראית שמע וכופלו הרי זה מגונה", שימושו כל פסוק, ולא דוקא הפסוק הראשון.

[משנ"ב ס"ק כה]
אך במקומות אחר אסור לקורת אפלו פרשה בלה ב' פצמיים¹⁶⁾.

16) ולכפול פסוק 'שמע ישראל' בש庫רא שניהם מקרה ואחד תרגום, כתוב המאמר מרדכי (ס"ק ה) שモתר, שלא שייך למור על זה שנראה בשתי רשותיו בין קריאותו מוכחת, שהרי כופל את כל הפסוקים פעמיים ללא רק פסוק וה'ובשות' בניין ציון (ח"א ס"י ל') ביאר שדוקא בדרך שבח או תפילה יש לחושש לכך, אך לאakashora פסוק תורה ונגבים שאין נראה בשתי רשותיו. והוסיף, שכן מותר לכפול את הי"ג מידות בהזאת ספר התורה ביום טוב, בין שאומרים אותו דרך קרייאת פסוקים. אך בקוצות השולחן ע"ב בדחה"ש ס"ק י') הביא את דברי המשמרות שלום שאסר לקורא פסוק וה'פעמיים שניים מקרה ואחד תרגום, אלא יקרא שתי פעמים עד ובשערין, ומפסיק שלא במשמרות שלום, בין שלא הזכיר בן בכל הפסוקים, והוא מטעם המאמר מרדכי הנ"ל. מайдך, ה'ה' החיקים (ס"ק לה) כתוב שבפעם השניה יאמרנו בלחש.

[משנ"ב ס"ק כט]

שמשבחין לבורא יתבונן שדר למעלה משבעה רקייעים¹⁷⁾.

17) ולקמן (ס"י תרגם ס"ק יא) כתוב שהטעם הוא להוות את השכינה שמעתולה לעלות למעלה משבעה רקייעים.

[ביה"ל ד"ה אחר]

ואם אימתך מתקזירין אותו¹⁸⁾.

18) מדברי הרמב"ם (פ"א מהל' קרייאת שמע הד') שכח שנางו כל ישראל למור' ברוך שם בבוד מלכותו לעולם ועד', דיק האבי עורי (מהדורה רבעעה שם) שאין זה מעיקר הדין ובוודאי שאין מחוירין על מנתג. ועוד הוכחה שאם זה היה מעיקר הדין אין סברא לחייב שיאמרוהו בלחש.

[משנ"ב ס"ק ז]
ויש אוקרים שלא יאריך בחייבת הכל רק יכון הכל בקד"תנו).

(11) ואמ עול לשבש הקריאה אם יאריך, דעת הגרשוי אויערבך (שיח הלכה סי' ה ס"ק ג) שיכל לבון אחרי גמור המיללה. והוסיף הגרשוי אויערבך (ביצחק יקרא) שבברורה שלנו לא שייך להאריך בר' שבאחד, וכותב בספר ארחות רבנו (ח"א עמוד נ), שהגראיי קנייבסקי אמר לו שמכoon בעicker אחרי גמורו 'אחד', שאי אפשר לבון הכל בעית אמרתו 'אחד' וגם אי אפשר להאריך, וכן אם אפשר להחיל לבון בעית אמרתו 'אחד', מועיל לשיטים הכוונה גם אחרי המשמע בשוע"ג הרב (ס"ז).

[משנ"ב ס"ק נט]

כאלו מקבל עליו شيء רשות חס ושלוט¹⁹⁾ וכו', נחו' ויקרא בלקש²⁰⁾ וכו', מפקנן איזה זמן בין קריאה ראשונה לביןה שנייה²¹⁾. (ס"י ע"ב בדחה"ש ס"ק י') הביא את דברי המשמרות שלום שאסר קכא ס"ב) ובמשנ"ב לעיל (ס"ק יא) ולקמן (ס"י ס"ק לו) לא מששתקיים אותו כמו בשמע'. ובשובוף רק תיבת 'שמע' וכן תיבת 'מודים', ואני כופל את שאר הקריאה, הסתפק בביב"ל ללקמן (ס"י קכא שם ד"ה האומר) אם גם בזה משתתקים אותו או שאין זה הוא רק אם כופל גם את שאר הקריאה. והוסיף, שלענין תיבת 'אמת' שבסוף קרייאת שמע, מבואר שאף אם כופל רק תיבת 'שמע' וכן תיבת 'אמת' משתקין אותו.

(13) ובטעם הדבר שכשאומרו בלחש לא נראה כIALIZED שתו רשותו, ביאר הגראי'ש אלישיב (הערות על מסכת ברכות לא, ב) שאין זה דרך המלצת מלך כשמקפיד להוציא את הדבר לעצמו שלא ישמעו אחריהם, ואדרבה הרי נראה שחושש מלהמליכו.

(14) והומן שישחה בין קריאה לקריאה, כתוב המקור חיים (ס"י ד"ה בשקורא) שיש אומרים שצורך הפסק יותר מכדי שאלת שלום.

[משנ"ב ס"ק כד]

ומלשון קרי'ף לא אוניה לא משמע כן²²⁾.

